

РЕШЕНИЕ

№ 3568

гр. София, 03.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **10120** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК. вр, чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [община], представлявана от кмета К. К., подадена чрез гл. юрк. Е. Д., против Решение № 3887/26.08.2024 г., постановено по НАХД № 13682/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Но, 134 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-313/31.08.2023 г., издадено от С. Б. – директор на Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ), с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 300.00 лв., за нарушение на чл. 24, ал. 1, вр. чл. 16, ал .1, т. 4 то Закона за счетоводството (ЗСч).

По изложените в жалбата доводи се иска отмяна на първоинстанционното решение, като се твърди, че същото е необосновано и неправилно, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че АУАН е незаконосъобразен, тъй като за същото нарушение има съставен АУАН и издадено НП, с които е ангажирана административнонаказателната отговорност на зам.-кмета на [община]. Твърди се също така, че е нарушено правото на защита на наказаното лице, тъй като не е участвало в съдебното заседание пред СРС. Сочи се, че е налице разминаване между съдържанието на АУАН и НП, което не е отчетено от състава на съда, който е приел, че същите са издадени при пълна идентичност. Изложени са съображения за маловажност на нарушението. Искане се отмяна на решението и отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не е представляван. В депозирано писмено становище поддържа жалбата и претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – директор на Агенция за държавна финансова инспекция, в съдебно заседание е представляван от юрк. Д., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шести касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съставът на районния съд е установил от фактическа страна, че на 10.03.2023 г. инспектори от АДФИ извършили финансова инспекция на [община] в качеството ѝ на бюджетно предприятие по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗСч. Проверката била насочена към законосъобразното провеждане на възложена обществена поръчка за „Доставка на нетна активна електрическа енергия от изпълнител – координатор на стандартна балансираща група, за ниско напрежение, с пълно администриране на информационния поток с Е. и поемане на разходите за небаланси за обекти на [община], по две обособени позиции“ с УИН 00814-2018-0045 в Р., в това число и спазване на договорените условия и срокове за изпълнение, плащания и отчитане на разходи по двата сключени договора за обособени позиции от обществената поръчка.

Констатирано е, че в резултат на проведената обществена поръчка са били сключени два договора за изпълнение за всяка обособена позиция, както следва:

1) Договор № Д – 50 от 12.03.2019 г. с „Гранд Енерджи Дистрибушън“ ЕООД [населено място] за изпълнение на обособена позиция № 1 „Доставка на нетна активна електрическа енергия от изпълнител – координатор на стандартна балансираща група за ниско напрежение, с пълно администриране на информационния поток с Е. и поемане на разходите за небаланси за обекти на [община] – първостепенен разпоредител с бюджет“, и

2) Договор № Д-52 от 13.03.2019 г. с “ЧЕЗ Трейд България“ ЕАД [населено място] за изпълнение на обособена позиция № 2 „Доставка на нетна активна електрическа енергия от изпълнител – координатор на стандартна балансираща група за ниско напрежение, с пълно администриране на информационния поток с Е. и поемане на разходите за небаланси за обекти на [община] – второстепенни разпоредители с бюджет“.

В хода на проверката били установени случаи на двойно осчетоводени фактури, както и случаи на неосчетоводени фактури, въз основа на които се следвало възстановяване и прихващане от бъдещи плащания на надвнесени суми за предходен месец, във връзка с Решение № 739 от 26.10.2021 г. на Министерски съвет за одобряване на Програма за компенсиране на небитови крайни клиенти на електрическа енергия с подпомагане от 110 лв/ MWh.

За доставената на [община], в периода от 01.12.2020 г. до 31.12.2020 г. електрическа енергия по договор № Д – 50 от 12.03.2019 г. „Гранд Енерджи Дистрибушън“ ЕООД [населено място] е издало Фактура № 17781 от 31.12.2020 г. на стойност 54 913, 50 лева с ДДС. Фактурата е била придружена със справка, в която е било описано потребеното количество електрическа енергия във всеки от обектите на общината,

предмет на договора.

Проверяващите органи стигнали до извод, че е имало двойно заплащане на задълженията по фактура № 24433 от 31.05.2021 г. за проект „Осигуряване функционирането на Областния информационен център В.“ по оперативна програма „Добро управление“, което е довело до неоснователно отчетени в повече разходи за външни услуги за м.август 2021 г. в размер на 142,97 лева.

Досежно доставената на Дневен център за деца и младежи с увреждания „З.“ в периода от 01.11.20221 г. до 30.11.2021 г. електрическа енергия по договор № Д-52 от 13.03.2019 г. „ЧЕЗ Трейд България“ ЕАД е издало фактура № [ЕГН] от 30.11.2021 г. с отрицателна стойност -367,90 лева, т.к. електроразпределителното дружество дължало възстановяване на надплатената фактура. До тази отрицателна стойност се стигнало, тъй като с Решение на МС била одобрена програма за компенсиране на небитовите крайни клиенти на електрическа енергия с подпомагане от 110 лева/MWh. за месеците октомври и ноември 2021 г.

Проверяващите констатирали, че процесната фактура не била осчетоводена в ДЦДМУ „З.“ [населено място], т.е. с нейната стойност не бил намален размерът на начислените до момента разходи за електрическа енергия в счетоводна сметка 6010 „Разходи за вода, горива и енергия“. Сумата от 367,90 лева не била отразена и във водения от ДЦДМУ „З.“ [населено място] на счетоводна сметка „Задължения към доставчици в страната“ като вземане, за да бъде впоследствие търсена за възстановяване от доставчика Ч. или приспадната от бъдещи задължения към него.

Относно доставена на Кметство Ч. в периода от 01.11.20221 г. до 30.11.2021 г. електрическа енергия по договор № Д-52 от 13.03.2019 г. „ЧЕЗ Трейд България“ ЕАД е издало фактура № [ЕГН] от 30.11.2021 г. с отрицателна стойност -23,20 лева с ДДС, което било направено след приспадане на компенсациите, предвидени съгласно по-горе визираното Решение на МС. Във фактурата доставчикът изрично отбелязал, че 3 компенсацията ще бъде приспадната от бъдещи задължения, което обаче не било направено. Отделно от това самата фактура не била и осчетоводена в Кметство Ч., в резултат на което неоснователно са били отчетени разходи в повече за електрическа енергия в размер на 23,20 лева – както в ГФО на второстепенния разпоредител с бюджет Кметство Ч., така и в обобщения ГФО на [община] за 2021 година.

Аналогичен на горепосочените случаи бил и този с Кметство В. – също второстепенен разпоредител с бюджет. Служителите на АДФИ установили, че в полза на Кметството Ч. издало фактура № [ЕГН] от 30.06.2021 г. и кредитно известие № [ЕГН] от 18.08.2021 г., които не били осчетоводени, а имали също отрицателна стойност и по този начин отново неоснователно били отчетени в повече разходи за електрическа енергия – както в ГФО на Кметство В., така и в ГФО на [община].

В резултат на всички по-горе посочени двойно заплатени задължения за доставка на електрическа енергия по Договор № Д-50 от 12.03.2019 г. и непотърсени за възстановяване, респ. прихващане на бъдещи задължения, общият размер на неоснователно отчетени в повече разходи в обобщения ГФО на [община] възлязъл общо на 3 489,45 лева.

Проверката на инспекторите от АДФИ завършила с констатацията, че на 30.03.2022 г. [община] е представила пред Министерството на финансите ГФО за периода от 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г., който не представлял вярно и честно имущественото и финансовото й състояние. В резултат на констатираното нарушение бил съставен АУАН на 10.03.2023 г., като въз основа на него било и атакуваното наказателно

постановление.

Съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН касационната инстанция дължи проверка само на посочените в жалбата пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон следи и служебно.

Предмет на съдебен контрол в производството пред настоящата инстанция е законосъобразното упражняване на правомощията на въззивния съд. Касационната инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд – това е инстанция по правото, а не по фактите, поради което съдът се произнася само по приложението на закона спрямо онези фактически положения, приети за установени от инстанцията по същество. По установените факти страните не спорят.

Настоящата съдебна инстанция намира атакуваното решение за валидно и допустимо, а по същество е правилно. Административнонаказателното производство е започнало с редовен и законосъобразен АУАН, съставен от материално и териториално компетентно лице, в предвидената от закона форма и съдържащо необходимите реквизити. Не е налице противоречие между съдържанието на АУАН и НП, свързано с изписването на това, дали нарушението е повторно или не. Обективните съставомерни признаци на нарушението са посочени коректно и в двата акта, а доколкото наказващият орган разполага с правомощието по чл. 53, ал. 2 ЗАНН, съгласно която разпоредба наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Освен това, квалифицирането на нарушението като повторно или не, има отношение към налаганата санкция, а не към съставомерността на нарушението на чл. 24, ал. 1, вр. чл. 16, ал. 1, т. 4 ЗСч.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от такова естество, че да обусловят отмяната на издаденото наказателно постановление, до какъвто извод е достигнал и съставът на въззивния съд.

В хода на съдебното производство пред СРС, противно на изложеното в жалбата, не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на касатора.

Неоснователно се твърди, че [община] е била лишена от възможността да участва в съдебното производство. В хода на производството пред СРС до [община] са били изпращани 2 бр. призовки, които са своевременно и редовно връчени – л.4 – призовка № 2023111437411, както и на л. 20 призовка № 202411179642. На призовките ясно е посочено, че са издадени от Софийски Районен съд, с посочен адрес [улица], Наказателно отделение, 134 състав. Действително в текста на призовката е посочено, че [община] се призовава да се яви като жалбоподател на съответните дати в съдебната зала на съда по делото на [община], Районен съд – Враца, срещу Директор на АДФИ. Посочването на Районен съд – Враца обаче очевидно е техническа грешка и не може да се приеме, че е в състояние да заблуди юрисконсултите на [община] за местоположението на залата, в която следва да се яви наказаното лице. А това именно е съдебна зала при СРС. Този извод следва от недвусмисленото посочване на издателя на призовката – Софийски районен съд, с посочен адрес. Установено е, че представител на [община] се е явил в сградата на РС – Враца на 06.02.2024, което е възприето като факт и от състава на СРС. Дори същият да се е „объркал“, след като на

място е установил, че в РС – Враца няма дело с № 13682/23 г., както и че в РС – Враца няма 134 съдебни състава в този съд, което обстоятелство е и лесно проверимо. В този смисъл, дори за първото съдебно заседание да е налице грешка в кой съд следва да се яви жалбоподателя, то буди недоумение пасивността на процесуалните представители на касатора да проверят къде точно се води делото, за което са призовани за второто съдебно заседание. А това лесно може да бъде сторено, като се прочете името на съда, изписано и на двете призовки, а именно – Софийски районен съд с посочен адрес [улица]. При това положение, неучастието в съдебно заседание от страна на жалбоподателя е следствие на неговите действия, респ. бездействия и не може да бъде вменено във вина на разглеждащия делото съд. Освен това, съгласно чл. 58б, ал. 3 ЗАНН когато нарушителят, редовно призован, не се яви без уважителни причини, преписката се разглежда в негово отсъствие, ако това няма да попречи за разкриването на обективната истина. В случая [община] е редовно призована и не са налице основателни причини за отсъствието ѝ, поради което правилно СРС е разгледал делото.

Наличието на мотиви по отношение на приложението на чл. 40 ЗАНН не може да се приеме за процесуално нарушение. Изложените мотиви са в изпълнение на задължението на съда да извърши цялостна преценка на законосъобразността на наказателното постановление, независимо от наведените от страната основания.

Неоснователно е възражението, че АУАН е незаконосъобразен, тъй като за същото нарушение вече е бил наказан зам.-кмета на [община]. Административнонаказателната отговорност е лична. За административни нарушения, извършени при осъществяване на дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени. Няма пречка за едно и също нарушение на императивна правна норма да се ангажира едновременно административнонаказателната отговорност на виновното длъжностно лице и/или извършилия нарушението работник или служител – на основание чл. 24, ал. 2 ЗАНН, и на юридическото лице/едноличния търговец, при осъществяване на дейността на което е извършено нарушението – на основание чл. 83, ал. 1 ЗАНН, тъй като това са отделни субекти на административна отговорност и основанията за отговорността им е различно.

Неоснователни са и възраженията за маловажност на нарушението. Същото не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид. С изменението на ЗАНН - §1, ал. 1, т. 4 законодателят даде изрично определение за понятието „маловажен случай“. Според цитираната разпоредба маловажен случай е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнението на задължението от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или неизпълнение на задължение от съответния вид. В случая не се констатира такива обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на извършеното нарушение. Визираните в касационната жалба основания за това, не са от такова естество, че да квалифицират нарушението като маловажно. Неотнормено е размера на допуснатата грешка в размер на 3 489.45 лв. спрямо касовото изпълнение на бюджета на общината. [община] не е санкционирана за неизпълнение на бюджета, а за

формално нарушение на задължението да представя вярно и честно имущественото и финансовото ѝ състояние в представения пред МФ ГФО.

Горните съображения мотивират извод за неоснователност на касационната жалба. не са налице твърдените в нея отменителни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила. Поради неоснователността на касационното обжалване, претенцията на ответника по касация следва да бъде уважена, като [община] следва да бъде осъдена да заплати на Агенция за държавна финансова инспекция разноски в размер на 80 лв. на основание чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд - София, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3887/26.08.2024 г., постановено по НАХД № 13682/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Но, 134 състав.

ОСЪЖДА [община] да заплати на Агенция за държавна финансова инспекция сума в размер на 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство и защита пред касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.